

SCHUILHUISJE

Lena Kurzen

Schuilhuisje

Nijgh & Van Ditmar
Amsterdam

www.nijghenvanditmar.nl

www.lenakurzen.nl

Een eerdere versie van het eerste hoofdstuk is in september 2020
verschenen als kort verhaal 'Ik wou dat we kinderen hadden'
in de editie *Streng* van *Papieren Helden*.

Copyright © Lena Kurzen 2024

Foto auteur Arthur van Megen

Omslag Jan van Zomeren

Typografie Perfect Service

NUR 301 / ISBN 978 90 388 1332 5

1

Ik kijk naar mijn weerspiegeling in je leesbril en ik wil zeggen dat ik van je hou. Ik strek mijn benen onder de keukentafel zodat mijn voeten in de buurt van de jouwe komen. Mijn tenen vinden je pantoffels.

Ik wou dat we kinderen hadden.

Of een hond.

Dan hadden we iets om over te praten omdat er van alles geregeld zou moeten worden. Zijn de poepzakjes alweer op? Heb jij het knuffelkonijn gezien? Ja, we hebben je bonsai, maar die heb jij vanochtend al water gegeven, dat heb ik zelf gezien en jij zag dat ik het zag, dus daar hoeven we het niet meer over te hebben. Ik wil je vragen of je nog koffie wilt, maar je hebt je tweede al op en je mok afgewassen en in het afdruiptrek gezet.

Je hebt niet door dat ik continu tegen je praat in mijn hoofd. Wanneer ik er precies mee ben begonnen weet ik niet meer. Het moet zijn geweest toen ik me voor het eerst afvroeg of je liever de was doet of een natuurdocumentaire kijkt dan seks te hebben met mij.

Nu kan ik er niet meer mee stoppen, want nu kan ik je alles

vertellen. Dingen die ik niet hardop durf te zeggen en dingen die je allang weet. Vragen waarop ik je antwoorden niet wil horen. Of juist wel.

In je leesbril zie ik ook wanneer je het nieuws leest of op Facebook zit en wanneer je echt aan het werk bent. Af en toe verschijnt er een glimlach op je gezicht. Dan krijg ik een warm gevoel in mijn buik en moet ik altijd denken aan de eerste keer dat ik je zag. Het was een donderdag, eind van de middag. De winkeldeur rinkelde. Upcycle was net een paar weken open, we hadden nog weinig klanten. Jij kwam binnenslenteren, riep 'goedemiddag', zonder me aan te kijken, haalde je leesbril uit je binnenzak en inspecteerde onze kleine cadeauartikelen die we in een hoek hadden uitgesteld. Ik kwam achter mijn laptop vandaan en liep naar je toe. Je keek me over je leesbril heen aan en glimlachte naar mij. Ik kon niet meer wegstaren, wist niet waarom, maar wilde je ineens vragen of je me vast wilde houden en me mee wilde nemen.

'Kan ik u helpen?' vroeg ik.

'Zeg maar je, hoor,' antwoordde je en ik kreeg kippenvel van je warme stem.

'Zoek je een cadeau?' vroeg ik.

Je vertelde over die collega, kom hoe heet hij nou ook alweer, je wees naar het café op de hoek en zei dat je iets te vroeg was voor je afspraak. En dat je benieuwd was naar onze winkel. Je hand speelde ondertussen met een sleutelhanger gemaakt van een stuk oude fietsketting. Ik weet nog dat ik dacht: ik wou dat hij zo met mij speelde.

Er viel een stilte waarin ik wilde zeggen dat je rustig een kijkje kon nemen en dat als je vragen had je me wist te vinden. En dan wilde ik weer naar mijn plek gaan. In plaats daarvan zei ik niets en bleef ik dicht bij je staan. Ik voelde me zo tot je aange-trokken dat ik bijna mijn evenwicht kwijtraakte.

Je keek naar de sleutelhanger in je handen en zei: ‘Weet je wat, ik neem deze. Ik heb toch een nieuwe nodig.’

We liepen samen naar de kassa. Ik was blij dat de winkel zo krap was dat we heel dicht naast elkaar moesten lopen. Mijn elleboog raakte even je jas aan. Ik vroeg of ik de sleutelhanger voor je in mocht pakken. Je knikte en staarde gebiologeerd naar mijn handen die met het cadeaupapier bezig waren. Ik deed het inpakken expres langzaam, wilde niet dat je wegging. Hij is helemaal niet mijn type, dacht ik nog, hij lijkt zo’n zacht-aardige oude schoolmeester die je ieder kind zou wensen. Wat moest ik met zo iemand? Ik plakte ons visitekaartje op de verpakking, nam een pen en schreef mijn eigen nummer erop. Ik weet nog dat mijn hand trilde en ik me afvroeg of de cijfers wel te lezen waren.

‘Misschien kunnen we een keer samen iets gaan drinken,’ hoorde ik mezelf zeggen toen ik het pakketje naar je toe schoof.

Je glimlachte weer, deze keer op zo’n manier dat ik verwachtte dat je me inderdaad zou bellen of een bericht zou sturen. Alleen wist ik nog niet dat je dat meteen na het verlaten van de winkel zou doen en dat we later de halve nacht met elkaar zouden appen.

De reflectie in je leesbril is te klein om te kunnen zien of je glimlacht omdat je naar een dierenfilmje zit te kijken of omdat een van je vrienden een geestige statusupdate heeft geplaatst. Soms open ik dan ook Facebook en kijk ik of het een van onze gemeenschappelijke vrienden was die iets grappigs heeft gepost, zodat we er samen om kunnen lachen.

Weet je nog dat het in het begin van de lockdown voelde als weekend? Dat we toen de wekker ging nog even bleven liggen omdat jij niet naar kantoor hoefde en ik me niet naar Upcycle hoefde te haasten om de winkel om negen uur voor de eerste rolkoffertoeristen te openen die onderweg naar Schiphol nog

snel een duurzaam en verantwoord souvenir wilden kopen? En dat we uitgebreid ontbeten?

De keukentafel bleek breed genoeg om met onze laptops tegenover elkaar te kunnen zitten. En smal genoeg voor onze voeten om uit onze pantoffels te komen en elkaar onder de tafel op te zoeken. Ik luisterde naar je stem, hoe je in online vergaderingen intelligente opmerkingen maakte over zaken waarvan ik nog nooit gehoord had. Onze blikken vonden elkaar af en toe boven onze schermen.

Weet je nog hoe we een uur bezig waren om samen de boodschappenlijst te maken? Dat we zo veel wilden kopen dat we heel lang niet meer zouden hoeven te gaan en ook weer niet zó veel dat men ons van hamsteren zou kunnen beschuldigen. Voor de Jumbo scheurden we de lijst in tweeën en gingen we ieder met een helft van de lijst op anderhalve meter afstand achter elkaar in de rij staan. In de winkel wierpen we elkaar stiekem blikken toe en was het soms heel even alsof ik je weer voor het eerst zag. Vanaf de koeling met de vleesvervangers zag ik hoe jij in de fruitafdeling een bak aardbeien omhooghield die niet op de lijst stond. Eerst begreep ik je niet, jij koopt aardbeien normaal gesproken alleen in het seizoen en het liefst bij de Turkse groenteboer in de Javastraat. Ik knikte. Op veilige afstand volgde je me naar het schap met de slagroom. Je liet je tong langzaam over je lippen gaan toen ik de spuitbus pakte.

Weet je nog hoe we in de eerste week seks hadden tijdens je werkoverleg? Hoe ik ineens zin had en jij meteen opstond en naar me toe kwam? Hoe we drie keer controleerden of de webcam en microfoon echt uit stonden en dat ik voor de zekerheid de camera met mijn trui bedekte? We hoorden hoe je collega's het over integrale beleidsplannen, voortgangsrapportages en niet-behaalde mijlpalen hadden. En weet je nog hoe we net op tijd voor de rondvraag klaar waren, jij met lichtrode

wangen weer naar je plek ging, mij mijn trui aanreikte, me ook nog knipogend een chocoladepaasei toegooide (je had een zak gekocht omdat ze die voor Pasen bij jou op kantoor ook altijd hadden en jij ze miste), je microfoon weer aanzette en met serieuze blik meedeelde dat je morgen een bijgewerkte versie van het risicoregister rond zou sturen, terwijl ik op de hoek van de tafel bleef zitten en de chocolade op mijn tong liet smelten?

Als je echt aan het werk bent hoor ik je soms ademen. Dan kijk je gefocust op je scherm, naar een overvolle tabel of een tekst, en verdwijnt je erin. Ik maak wel eens een klein geluid. Een kuchje, of ik tik met mijn vingernagel tegen mijn waterglas, alleen maar om te kijken of je reageert.

Soms treffen onze blikken elkaar nog. Als ik naar je leesbril staar en jij ineens opkijkt. Af en toe geven we elkaar dan een luchtkus en glimlachen we. Maar meestal wend ik mijn blik meteen af, bang dat je vraagt of er iets is en ik alleen maar 'nee, niets' kan zeggen. Aan de manier waarop je je stoel naar achteren schuift kan ik horen of je naar het toilet gaat, naar de koelkast of naar het raam om even naar je bonsai op de vensterbank of naar buiten te kijken.

Vanavond wil ik je weer kunnen vragen hoe je dag was. Dat jij dan zoiets zegt als 'druk' en vertelt dat je veel vergaderingen hebt gehad en tussendoor aan een adviesrapportage moest werken omdat er ineens nieuwe revisies doorgegeven werden. Maar dat weet ik al. Ik weet zelfs wat er in die vergaderingen is besproken en dat je tijdens het herschrijven van de rapportage gebeld werd omdat er weer een nieuwe revisie aankwam. Ik overweeg om het je alsnog te vragen, alleen maar om naar je stem te kunnen luisteren.

Ik zou graag ruzie met je willen maken. Een echte ruzie. Over iets heel onbenulligs. Dat we allebei onze stemmen verheffen en dingen tegen elkaar roepen waar we onmiddellijk spijt van

zullen hebben. Maar dat we er toch mee doorgaan. Dat jij misschien zelfs naar de slaapkamer loopt, alleen maar om mij niet meer te hoeven zien. Dat we dan tegelijkertijd sorry zeggen en om de pijnlijke dingen kunnen lachen die we naar elkaars hoofden hebben geslingerd.

Soms als je naar het toilet gaat en de deur achter je dicht hebt gedaan, stel ik me voor dat je er niet bent. Ik bedoel niet dat je dood bent, maar dat je nooit hebt bestaan. Dat ik de ruimte niet met je hoeft te delen. En de lucht om te ademen. Als ik dan de spoeling hoor en je iets later de deur opent, dan ben ik blij je te zien.

Je zet je leesbril af, legt hem naast je laptop neer. Nu ga je je stoel naar achteren schuiven en opstaan, ik denk dat je moet plassen, na de twee koffies. Maar je blijft zitten, kijkt me aan.

‘Wat is er?’ vraag ik.

‘Ik heb je een mail gestuurd.’ Je knikt naar mijn computer.

Onderwerp: *voorstel gezinsuitbreiding* en een knipoog.

Ik hou mijn adem in.

Of we twee cavia’s zullen nemen. Ik adem uit, wil de mail sluiten, maar lees verder. Dat je ons al een paar weken geleden op een wachtlijst had gezet. Er zit een foto bij, ze zijn bruin-wit en pluizig, de kleinere heeft zijn neus onder de buik van de grotere verstopt. Je schrijft dat de kleine een stuk oor mist – een ruzie met een soortgenoot – en dat we ze volgende week kunnen ophalen.

Ik kijk op, jij hebt je leesbril alweer opgezet en bent verdwenen in een van je tabellen, maar op je lippen zie ik nog een kleine glimlach. Ik sta op, loop om de tafel heen en omhels je.

2

Ik kijk naar de twee bruin-witte haarbolletjes in de kartonnen doos op mijn schoot. Ik wil ze optillen en knuffelen, met mijn neus in hun vacht, hun geur opsnuiven, fluisteren dat ze niet bang hoeven te zijn en dat we van ze houden, maar ze moeten rustig aan ons wennen, zeiden ze in het asiel.

‘Hoe zullen we ze noemen?’ De namen Polly en Donna schieten me te binnen en ik ben bang dat jij met iets ouderwets als Aaf en Truus komt.

‘Mike en Evander natuurlijk.’ Je houdt je blik op de weg gericht.

‘Mike en Ivanda?’

‘E-van-der.’ Je zet je stem op die je altijd gebruikt als je anderen wilt overtuigen dat je vloeiend Engels spreekt.

‘Evander?’

Je zucht. ‘Mike Tyson en Evander Holyfield. De boksers. Het afgebeten oor.’

De kleinere cavia zit roerloos in een hoek van de doos. Het oortje waaruit een hap is genomen heeft een rafelig randje.

‘Ik heb het live gezien,’ ga je door. ‘Op tv. Ben er speciaal voor wakker gebleven.’

Ik wist niet dat je ooit naar boksen keek. Op jouw lijst in ons Netflixaccount staan alleen maar natuurdocumentaires, weet ik.

‘Het zijn zeugjes,’ zeg ik.

We halen een vrachtwagen in. En nog een. Ik hou de doos met de cavia’s stevig vast. Dat doe je niet vaak, vrachtwagens inhalen. Meestal worden wij ingehaald, maar je hebt waarschijnlijk haast want je moet over een halfuur weer achter je laptop zitten voor je volgende vergadering. Waarom zei je vanochtend niet gewoon tegen je collega’s dat je naar het dierenasiel ging om twee cavia’s te adopteren en dat het misschien wat later kon worden?

Ik pak mijn mobiel en google, terwijl ik de doos goed blijf vasthouden, *Mike Tyson, Evander Holyfield, oor*. Het was op 28 juni 1997. Ik zat toen in groep 3. Jij was net een paar jaar getrouwd, Femke lag waarschijnlijk al te slapen, Joris was nog niet geboren. (Of misschien keek Femke ook mee, niet omdat ze van boksen hield, maar omdat jij ernaar keek en het haar niet uitmaakte – je vergeleek haar een keer met een courgette, dat weet ik nog, ik dacht dat je de vorm bedoelde, maar je legde uit dat de kracht van de courgette in zijn eigen smakeloosheid zit en hij zich aan elke smaak kan aanpassen, dat je hem dus aan bijna elk gerecht kan toevoegen zonder dat het een verschil maakt: in een risotto, alle wok- en roerbakgerechten, quiche, pastasaus, pizza, soep, salade, stampot, lasagne, ovenschotels, zelfs in chocoladesoufflé, brownies en bananenbrood. Dat doe je altijd als je iets uitlegt, eindeloze opsommingen van irrelevante details hoewel je je punt allang hebt gemaakt.) Ik zie voor me hoe je licht onderuitgezakt in een donkere woonkamer op de bank zat, een blikje Heineken in je hand, het volume van de tv iets zachter om Femke niet wakker te maken. Hoe je toekeek toen de ene man een stukje van andermans oor afbeet en het vervolgens op de grond spuugde.

Ik aarzel even of ik op de link zal klikken om de beelden op YouTube te bekijken, scrol dan verder door het artikel en lees dat het gevecht pas beëindigd werd nadat Mike Tyson ook nog een hap uit Evander Holyfields andere oor wilde nemen. En dat een schoonmaker het afgebeten stukje oor later in de ring vond. Hij wikkelde het in zijn latex handschoen en liep ermee naar de kleedkamer van Evander Holyfield, waar diens coach het in een emmer met ijs deed. Op een of andere manier raakte het stukje oor in de ambulance onderweg naar het ziekenhuis van Las Vegas kwijt en werd het nooit meer teruggevonden. De wond werd met acht hechtingen gehecht. Tegelijk met het verdwijnen van het stukje oor plette jij waarschijnlijk met je handen je lege bierblikje, gooide het in de vuilnisbak, poetste je tanden (flost je in die tijd ook al elke avond minutenlang of kreeg je pas rond je zesenvoertigste last van terugtrekkend tandvlees, in dezelfde tijd dat je je eerste leesbril kreeg en de kale plek op je hoofd zo groot werd dat je hem niet meer kon negeren?) en kroop toen bij Femke in bed. Misschien werd ze wakker en hadden jullie nog seks. Niet zoals wij, maar saaie courgetteseks. Je vertelde een keer dat jullie seksleven pas na Joris' geboorte volledig indutte.

Terwijl ik onder in de groentela van de koelkast de inmiddels slappe wortels vind die we al sinds een week voor de cavia's hebben klaarliggen, rommel jij in de krat met oud papier.

'Moet je niet je vergadering in?'

'Ze hebben eerst een schuilhuisje nodig.'

'Jij zou dat toch regelen?'

Toen we de to-dolijst voor de caviavoorbereidingen maakten en de taken verdeelden voelde het alsof we een babykamer gingen inrichten. Ik kon niet meer stoppen met glimlachen.

'Ze krijgen een keurig geüpicycled huisje.' Je trekt de platgevouwen verpakking van je nieuwe noise-cancelling koptele-

foon uit het oud papier. Ik was jaloers toen je hem deze week van je werk kreeg nu duidelijk is geworden dat jullie nog voor de rest van het jaar grotendeels vanuit huis gaan werken. Je vouwt de verpakking weer in zijn oorspronkelijke vorm en knipt er met de keukenschaar een opening in. Door de matzwarte doos met daarop in witmetalic SENNHEISER lijkt het schuilhuisje op een miniatuur Berlijnse nachtclub. Ik pak het huisje uit je hand om het in de kooi te zetten zodat jij naar je meeting kunt.

‘Nooit van boven over het hok leunen.’ Je houdt mijn arm vast. ‘Cavia’s ervaren alles wat van boven komt als bedreiging, je weet wel, buizerds, haviken, boomvalken, sperwers-’

‘Hoe weet je dit allemaal?’ Ik wist niet dat er ook cavia’s in de natuurdocumentaires voorkomen die je kijkt. Misschien heb je de laatste weken levendige discussies met twaalfjarige kinderen op caviaforums gehad terwijl ik dacht dat je online het *FD* zat te lezen.

‘Joris had ook cavia’s.’

Ik herken de trotse en tegelijkertijd licht bedroefde toon waarop je over je zoon praat. Als je hem op LinkedIn, Instagram of Facebook checkt en dan zoiets zegt als: ‘Kijk, volgens mij heeft Joris een nieuwe vriendin’, of ‘Leuk, Joris doet zijn afstudeerstage bij Vreugdenhil’ en dan na een tijdje googelen: ‘Wist je dat dat een van Neerlands grootste producenten van melkpoeder is?’

Je loopt naar de keukentafel en klapt je laptop open. Ik zet het Sennheiser-huisje behoedzaam in de kooi, ik voel hoe je blik me volgt over je scherm. Je knikt me aanmoedigend toe.

Ik vraag me af of Joris ook de doos met de cavia’s mocht vasthouden op weg naar huis. Ik dacht dat de cavia’s iets van ons waren, iets wat je alleen met mij deelt. Niet zoals ons bed, dat je samen met Femke hebt gekocht, waar jullie waarschijnlijk

naast elkaar in de showroom in hebben gelegen en dingen zeiden als: 'Vind je de matras niet een beetje hard, schat?'

'Ach, zo'n boxspring gaat makkelijk dertig jaar mee,' zei je toen ik een keer voorzichtig over een nieuw bed begon.

Of onze diepvries, die zo groot is dat hij verraadt dat jullie eigenlijk nog meer kinderen wilden en waarin ik een keer bij het ontdooien helemaal achter in de onderste la nog een ziplockzakje bleekgroene verschrompelde korreltjes vond, met op het etiket in Femkes keurige handschrift *Doperwten 20/07/05*. Dat is mooi meegenomen, dacht je waarschijnlijk toen de diepvries met inhoud en al in de verhuishwagen werd geladen. Zijn brommend geluid viel me al de eerste keer op dat ik hier was. Toen ik bij je introk zei je dat ik er wel aan zou wennen en dat Femke en jij hem na een paar weken niet meer hoorden. Dat herhaal je elke keer als ik over het gebrom begin. Een keer zei je 'wij hoorden hem al na twee weken niet meer' en vergat je even dat jij en ik nu 'wij' zijn.

Of die keer dat we vanuit Normandië terugreden. Jij had ineens zin in vis en reed van de snelweg af. Dat we bij het eerste dorp toevallig een visrestaurant vonden dat ook nog eens een grote parkeerplaats had waar we makkelijk met de caravan konden parkeren. Dat je voorstelde de visschotel met tong te bestellen, als afsluiting van de vakantie omdat we thuis weer alleen vegetarisch zouden eten, en ik tijdens het eten dacht dat ik dit moment voor altijd zou herinneren omdat het zo perfect was. Pas bij het toetje vertelde je terloops dat je er vroeger met Femke ook al gegeten had. 'De porties waren toen nóg groter,' zei je.

'Je hebt me nooit verteld dat Joris cavia's had.' Ik dacht dat ik je inmiddels zou kennen, maar je bent als een Netflixserie waar ik halverwege seizoen drie ben ingestapt en ik maar af en toe onsamenhangende, dertig seconden durende terugblikken te zien krijg.

‘Huisdieren zijn goed voor kinderen. Dan leren ze wat het betekent om verantwoordelijkheid te nemen en worden ze sneller volwassen.’ Je zet je koptelefoon op, zwaait naar je collega’s en mompelt excuses dat je iets later bent.

Sinds je de nieuwe koptelefoon gebruikt volg ik alleen nog jouw kant van de vergaderingen, waardoor ik nog meer afgeleid word omdat ik de rest van de gesprekken zelf in moet vullen. Soms schrik ik omdat je zo lang niets zegt dat ik weer vergeten ben dat je in een overleg zit, en dan roep je ineens vanuit het niets zoiets als: ‘Goed punt, Menno, ik zal het dinsdag in de stuurgroep nog een keer aankaarten.’ Ook mis ik Guido, je collega met de slechte grappen en de nasale stem – nu hoor ik alleen je licht geforceerde lach af en toe. En dan denk ik: daar heb je Guido weer. Ik beeld me in dat ik aan je stem kan horen wanneer je met een van de stagiairs praat.

Dan zet je een vaderlijke, geduldige en tegelijkertijd geïnteresseerde toon op en moet ik aan onze eerste date denken, de dag nadat je bij ons in de winkel stond. Hoe jij maar bleef doorvragen over mijn studie, over opgroeien in Hellevoetsluis – jij leek oprecht geïnteresseerd en keek me niet zo aan als andere Amsterdammers die altijd verwachtten dat ik de weg kwijt raakte in de grote stad of regelmatig met mijn voorwiel in de tramrails bleef hangen – over het verschil tussen ashtanga-, hatha- en yinyoga, alsof er geen boeiender onderwerp was. En dat ik bij jou in tegenstelling tot andere mannen niet het gevoel had dat zich in jouw hoofd bij het woord ‘yoga’ meteen een film afspeelde met mijn lichaam in de meest acrobatische standjes. En dat je me op dezelfde toon later, nadat ik net nogal onhandig mijn roestige kettingslot had geopend en mijn fiets uit het fietsenrek had getrokken, vroeg of je me mocht zoenen.

‘Wat zei je?’ antwoordde ik omdat ik dacht dat ik je verkeerd had verstaan en dat je eigenlijk een opmerking over mijn fiets

had gemaakt. Dat kwam misschien ook omdat je naar mijn achterwiel keek en niet naar mij. Ik weet niet wat ik verwacht had, maar ik was verrast over hoe je zoende. Het was alsof ik een oude halve reep hazelnootchocola onder in mijn rugzak vond, er een stuk afbeet en erachter kwam dat het niet hazelnoot maar knettersuiker was. Ik wilde het liefst meteen met je naar huis fietsen, maar jij zei gedag, zoende me weer, zei dat je al uitkeek naar de volgende keer en fietste toen de andere kant op.

‘Als Femke een courgette is, wat ben ik dan?’ vroeg ik.

‘Vergeleken met haar ben jij een bos verse koriander. Je neemt er maar een klein beetje van en voor je het weet smaakt alles ernaar.’

Gelukkig weet ik dat je koriander wel lekker vindt.

Je zwaait naar je laptop. ‘Dág. Tot morgen.’ Je bent nog steeds zo opgetogen als in de eerste week thuiswerken, vol verwondering dat je je collega’s via het scherm kunt zien en dat ze terugzwaaien. Ik moet dan elke keer aan de beelden op tv denken waarin ouderen in verzorgingshuizen voor het eerst een iPad in handen gedrukt kregen om met hun kinderen en kleinkinderen te videobellen. Het leek alsof ze dachten dat ze een fotolijst vasthielden en schrokken toen de foto ineens praatte en zwaaide.

‘Laat mij maar.’

Ik heb je niet horen opstaan. Je pakt de wortel uit mijn hand. ‘Je moet ze de ruimte geven om zelf de eerste stap te maken.’ Je hurkt heel langzaam neer (ik weet niet of dat door je stijve knieën komt of dat je dat expres doet om de cavia’s niet te laten schrikken), houdt de wortel met enige afstand voor de deur van het Sennheiser-huisje en wacht. Ik kijk naar je kale hoofd. Het middelpunt van je kruin glimt het meest, daar waar de kale plek ooit begon. Ik stel me voor dat het een perfecte cirkel was,

alsof hij met de passer was getrokken, en dat hij zich elke dag een millimeter uitbreidde. Ik weersta de neiging om mijn wijsvinger op het glimmende middelpunt te zetten.

3

Vanochtend stond ik meteen op om te kijken of Mike en Evan-der hun eerste nacht hadden overleefd. Pas toen ik hen zag ademen door de opening van het huisje ging ik weer terug naar de slaapkamer en deed ik de deur die we altijd op een kier laten dicht zodat ze ons niet zouden horen.

Zonder dat we het erover hebben gehad is het een traditie geworden om (af en toe) seks te hebben in het extra halfuurtje in de ochtend, een stilzwijgende overeenkomst zodat we het in de avonden niet eens meer hoeven te proberen. Wel hadden we het er in het begin over om de wekker een halfuurtje later te zetten omdat we geen reistijd meer hadden.

‘Nee, het is ook wel goed zo,’ zei je.

Ik vraag me af wanneer de dag komt waarop je erectie ook in de ochtend begint te haperen en of we er dan wel over praten of dat je dan gewoon stiekem de wekker weer een halfuurtje later zet. Ik wil tegen je zeggen dat ik ook zonder erectie van je hou.

Met stoffer en blik veeg ik de caviakeutels – een soort hagel-slag XXL – en het zaagsel bij elkaar. ‘Ze poepen echt heel veel.’

‘Klopt, zo’n honderdvijftig tot tweehonderd keer per dag. Per cavia.’ Jij wist dat natuurlijk allang.

Ik vervang de vochtige pagina's van het *FD* van zaterdag die eronder liggen. De cavia's hebben op de nieuwe CEO van de ING geplast. Het is mijn beurt om de afwas van het ontbijt te doen. Jij gaat achter je laptop zitten en pakt meteen je koptelefoon, niet omdat je een vergadering hebt, maar omdat je je volgens mij stoort aan mijn gerammel met de vaat. Ik probeer zo geluidloos mogelijk af te wassen.

Van Upcycle heb ik geen geavanceerde koptelefoon gekregen, maar een kaartje van handgemaakt gerecycled papier zoals we ze ook in de winkel verkopen. *Keep up the good spirit* stond erop en op de achterkant, handgeschreven: *Thanks voor je inzet voor het uitbreiden van onze webshop!* Het voelt raar om mijn collega's zo lang niet in het echt gezien te hebben terwijl zij elkaar wel elke dag zien, omdat ze in de winkel of in het magazijn (zo noemen we het hok achter in de winkel sinds kort omdat we nu groter en professioneler zijn) bezig zijn en de bestellingen moeten inpakken en opsturen.

Er zat een papieren zakje klavertjevierzaadjes bij. Ik heb ze in de oude pot van je geliefde bonsai gezaaid nadat jij die in de lente in een mooiere (en dure) rechthoekige schaal hebt verpot. De klaver staat nu naast je bonsai op de vensterbank. Of hij niet ergens anders kon staan, vroeg je, omdat de bonsai in zijn eentje beter tot zijn recht kwam en dat hij in een moeilijke fase in het groeiproces zat. Ik weet niet veel over bonsais, maar volgens mij is hun hele leven één grote moeilijke fase. Een keer betrapte ik je toen je bij de vensterbank stond, met je hand de stam greep en hem aandachtig en ritmisch heen en weer boog. Het had iets seksueels. Ik wilde dat jij mij ook zo zou aanraken.

'Wat doe je?' vroeg ik, het voelde alsof ik je op iets had betrupt.

Je legde met een serieuze blik uit dat je de wind simuleerde waardoor de stam sterker en vooral dikker wordt.